

04

赤道三五・
東南亞文學論壇
讀本翻譯計畫

Nay Phone

尼朋樂

Latt

作者 | 尼朋樂 Nay Phone Latt

譯者 | 罕麗姝、朱明敏、張玄竺

Nay Phone

Latt

目錄 CONTENTS

- 04 作家介紹 _ 尼朋樂 Nay Phone Latt
- 06 作品年表 Published Works Chronology
- 07 良藥還是毒藥 ဆေးကောင်းတစ်ခွက်လား အဆိပ်ခွက်လား
- 22 在和平中翱翔 Fly in PEACE
- 31 標靶 ပစ်မှတ်
- 56 尋找失落城市的書寫者——關於尼朋樂
A Writer Looking for Lost Cities: An Introduction to Nay Phone Latt
- 62 譯者 Translators
- 63 赤道二三五・東南亞文學論壇讀本翻譯計畫 About Project

尼朋樂

1980 年出生於緬甸仰光，是一名部落客、人權運動者、詩人、作家與政治家。2008 年遭指控「危害國家安全、穩定及秩序」入獄服刑，並於獄中創作《The City I Dropped Down》文集。2012 年，由於緬甸大選及國際特赦組織倡議，尼朋樂成為 651 名重獲自由的政治受難人士之一。身為緬甸當代深具影響力的部落客與社會運動者，尼朋樂出獄後持續投入文字書寫工作，並創辦非營利機構緬甸資訊及通訊科技發展組織（MIDO），致力提供及訓練偏鄉青年使用科技軟體的能力。2014 年發起「花言蜜語」運動（Panzagar），倡議大眾以花兒一般溫柔的語言溝通，避免衝

突與對立，思考網路言論所帶來的後果；該活動鼓勵人們將花束放在嘴邊自拍，Facebook 並順勢推出了「花言蜜語表情包」，分享次數高達數百萬。

尼朋樂曾獲得無國界記者網絡異議人士獎（Reporters Without Borders' Cyber-dissident Award），芭芭拉·戈德史密斯自由寫作獎（PEN / Barbara Goldsmith Freedom to Write Award），同時也被《時代雜誌》評為全球最有影響力的百大人物。於 2015 年加入緬甸全國民主聯盟政黨，並於隔年的選舉中贏得席次，服務仰光市丁眼邊鎮，成為緬甸當前最年輕的政治人物之一。

Nay Phone Latt

Nay Phone Latt is the pseudonym for Nay Myo Kyaw, a Burmese political blogger, human rights activist, poet, writer, and politician. Born in Rangoon in 1980, he is the author of *The City I Dropped Down*, a collection of stories written during his four-year imprisonment from 2008 when he was charged for "endangering state security, stability, and order". Nay Phone Latt was among 651 prisoners to be released in a widespread presidential amnesty in 2012. As an influential Burmese blogger and activist, Nay Phone Latt founded the NGO Myanmar ICT for Development Organization (MIDO), which provides basic computing and media training for youth in remote regions,

aiming to increase computer literacy. He received the Reporters Without Borders' Cyber-dissident Award and the PEN American Freedom to Write Award. He was also listed among Time Magazine's 100 Most Influential People in the World.

Nay Phone Latt joined the National League for Democracy (NLD) in 2015, and won a seat in Yangon Region parliament in Thingangyun Township the following year, becoming one of the youngest MPs to serve the country.

作品年表 PUBLISHED WORKS CHRONOLOGY

2006 - 2007 *The City I Slipped Down* | 短篇小說集
I and Others | 短篇小說集

2008 - 2012 *To Younger Brother* | 書信集¹
To / From Nay Phone Latt | 書信集²
Nay Phone Latt's Phone Oo Maw | 短篇小說集³

2010 *Art for Him, Hurts for Me* | 短篇小說集

1 尼朋樂從獄中寫給弟弟的家書。Letters to younger brother from the prison.

2 尼朋樂在獄中期間，其親朋好友寫給他的隻字片語。Words pieces from Friends / Family / Colleges to Nay Phone Latt who was detained in Prison and vice versa.

3 尼朋樂在獄中時期，以另一筆名 Phone Oo Maw 書寫的短篇小說集。Short stories collection by Phone Oo Maw which is my other pen name when I was in Prison.

良藥還是毒藥？

2007 年 12 月 3 日 星期一

罕麗姝、朱明敏 / 譯

怕大家看著文章標題胡思亂想，我覺得應該先說明一下我想表達的內容。有關所謂的網路（Internet），即把世界各地一個個電腦連結起來的網際網路，以及 chatting¹上的一些個人意見。記得我是在 2004 年到新加坡工作時，才和所謂的網路特別熟悉。在新加坡買賣這些網際網路使用權的 Internet Service Provider（ISP）²，都是私人公司。因為獲得網路使用權的費用並不太高，幾乎家家戶戶都能方便地使用網路。也因此，只要早上從床上起來，世界就好像為了方便我們看見與研究，而將我們欲看見的一切準備好，放在桌上，並等候著我們。尤其在大學院校中，更是方便。不管在校園的哪一個角落，只要打開自己的筆電，就可以透過無線網路系統（Wireless

1 譯註：聊天功能。本篇原文大量使用英文單字，應與作者強調英文之重要性有關。為保留作者原本的寫作意識，譯文正文中仍使用英文，而以註腳方式表達其意。

2 譯註：網路服務供應商。

Internet System) 上網。

由於我在新加坡不是留學，而是工作，坦白說，我使用網路的主要目的，不過是為了與分隔兩地的家人、親戚、朋友互相聯絡而已。簡單來說，透過 Chatting Services³ 的幫助，我好像依然還在分隔兩地的家人附近。此後，在室友的介紹下，我對諸如 MIRC 這樣的 chatting site⁴ 也非常熟悉。我的使用目的更向前進了一步，那就是尋找新朋友，無論是跟我一樣的緬甸人，或是外國人，認識他們，並跟他們交換各自的所見所聞。在 MIRC 中，我既結交過緬甸人，也結交過外國人。在詢問對方有關其國情、文化方面，獲得不少知識的同時，透過告訴對方自己國家的國情、文化、思想，以及優美的自然風景，我也得到了讓世界知道什麼是緬甸的機會。MIRC 中的多數緬甸用戶，在跟緬甸人聊天時，會用所謂「Burglish」，即將緬語發音以英文字母拼寫：Nay Kaung Lar...? (你好嗎?)、Sate nyit nay

3 譯註：聊天服務軟體。

4 譯註：聊天網站。

loe (心情很煩) 之類的。因為我完全不喜歡所謂 Burgllish 這樣的 Language⁵，所以多數時候都使用英文，也因此我的英文有了明顯的進步。我時常鼓勵我在 Chat⁶ 裡遇到的人們，以 English 代替 Burglish，這有一點辛苦，為了讓對方理解，而將自己所言反覆進行解釋，也會為了理解對方所言而時時翻閱 Dictionary⁷。不願意承受那樣的辛苦，而完全採取 Burglish 的方便之道，使英文進步緩慢的同時，好像也阻礙了自己結交外國友人的可能性。

我進入 chatting⁸ 的目的，在於認識更多世界各國的朋友，並分享我們的一切，所以我都習慣先說出自己真實的 Profile⁹ 之後再 Chat。這部分也很重要。就我的觀點而言，我並不願意跟一個不知道是什麼人，什麼年齡，來自何方，不知為何的人成為至交。因此，一如我只說事實，我也曾經相信過對方的言論。但是漸漸地，我了解到很多人都不說真話。對國家而言，使用 chatting 的年輕人們以無所謂的心

5 譯註：語言。

6 譯註：此指聊天室。

7 譯註：字典。

8 譯註：此指聊天室。

9 譯註：基本資料。

態，輕易進行說謊的行為，是讓人心情非常沉重的。這樣的行為不僅會使人與人之間的信任消失，也會讓人喪失必須為自己言論負責的認知。我們可以看到，不同的使用目的，會使個人的收穫有所差別——想要增加朋友、交換見聞、求取知識而使用 **chatting** 的人，會如其所願獲得朋友、見聞和知識；同時，沒有任何確切目的，只是基於年輕人的本性與人曖昧，或因為互相不知道對方是誰而無所不言，以愉悅自己的心情為目的而使用 **chatting** 的人們，不但不會有任何益處，還可能對心靈造成傷害。有些人利用不知道對方是誰的機會，享受滿口黃腔的快感，甚至被認定為一種心理疾病。

我見過一些沉迷於聊天，以致不上網聊天就受不了的人，特別是那些在現實世界碰到問題的、沒有穩定工作而無所事事、內心缺乏勇氣的人們。他們並非沉迷於感官的快感，而是耽溺於用心感知語言文字所具有的力量。人一旦沉迷於一種事物，他的內心可以說已缺乏勇

氣，無法不抽煙、不喝酒或不進聊天室等等，想得嚴苛一點，是自己的心正被沒有生命的事物所統治。如果還知道羞恥的話，這是極為令人羞恥的事情。關於這一點，我並不希望與在這 **Globalization**¹⁰ 時代，一日不使用網路就會跟不上時代的說法搞混。使用網路並不是進聊天室，兩者有如水與油般的差別。網路有許多其他可以運用的東西，知道如何吸收的話，是有許多事物可吸收的；想分享的話，網路也可以讓你與人分享；想做什麼、想知道什麼、需要什麼、想聽聞什麼、想說什麼，在網路上既有別人開創好的道路，也可以找到自己想要開創的道路起點。世界各地許多人們的腦袋，都在網路中潛伏著。如同「不知道的人會越過，知道的人就會找出來吃」¹¹ 這句俗語。所謂網路，對於不懂得珍惜的人而言，除了當「邱比特」這樣的角色外無法更進一步¹²，我替發明網路的人感到痛心。對年輕人來說，有些事情他們可能不太了解，我認為媒體也負有相關責

10 譯註：全球化。

11 譯註：該俗語意思與「外行看熱鬧，內行看門道」比較接近。

12 譯註：此指網路成為大眾認識異性的平台，扮演媒人角色之意。

任。年輕人需要進行探討與分析的工作，年輕人使用網路時，沒有徹底了解它的作用，也是造成這種情況的原因之一。網路跟圖書館，應該是每一個學生在求學時代接觸最多的事物。我們也是從學生時代成長過來的。在我們的求學生涯中，幾乎沒有一篇文章，是以自己找到的資料寫成的，我們都在背誦老師們提供的文章。這對我們出社會後，要自行學習其他事物時，產生很多負面的影響。我所接觸到的其他國家，並不是這個樣子的。多數時候，是老師們給學生一個題目，學生上網、去圖書館親自查找、閱讀資料，再進行書寫。一個八年級學生，至少要能根據所給的題目，收集、分析相關資料，並以自己的觀點寫成一篇文章，而不是由老師幫忙書寫。丟人的是，（在我們國家）連一些大學生，都不具備這樣的能力。

此外，別人都在書寫 *Creating the Green Environment*¹³、*The role of NGOs in future*¹⁴ 之類
的文章時，我們的程度也應該從寫 *Myself*¹⁵、

13 譯註：創造綠色環境。

14 譯註：非政府組織在未來的角色。

15 譯註：我。以下四個題目，是緬甸學校考試或測驗時，常見的作文題目。

*My Teachers*¹⁶、*My Native Town*¹⁷、*Visit to the Pagoda*¹⁸ 之類的文章有所精進。

年輕人應該誠實的詢問並回答自己，使用網路時，有多少比例是用於 **Chatting**，有多少比例是用於其他事情。有能力的人也應該調查統計。花在聊天室的比例偏高，進步的速度定會拖延；個人進步的緩慢，會影響到國家的進步。如果進步程度不僅是緩慢，而甚至是退步的情況，那只能說，對眾人有用的一杯良藥，到我們手上卻變成了一杯毒藥。不過有一點，我們喝的到底是一杯良藥還是毒藥，完全取決於我們自己。那麼…說吧…我們是要喝一杯良藥，還是一杯毒藥？

16 譯註：我的老師們。

17 譯註：我的故鄉。

18 譯註：到佛塔拜拜。

ဆေးကောင်းတစ်ခွက်လား အဆိပ်ခွက်လား ...

Monday, December 3, 2007

ဆောင်းပါးခေါင်းစဉ်ကိုကြည့်ပြီး တောင်တောင်အီအီလျှောက်စဉ်း စားနေမှာစိုးရိမ်လို့ ကျွန်တော် ဘာအကြောင်းကို ပြောချင်တာလဲ ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရင်ဆုံးရှင်းရမယ်ထင်ပါတယ်...။ ကျွန်တော် အင်တာနက် (Internet) လို့ခေါ်တဲ့ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှာရှိကြတဲ့ ကွန်ပျူတာတွေကို တစ်လုံးနဲ့တစ်လုံးချိတ်ဆက်ပေးထား တဲ့ ကွန်ယက်ကြီးအကြောင်းနဲ့ အဲဒီအထဲမှာ chatting နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့အမြင်လေးတွေအကြောင်း ကို ပြောချင်တာဖြစ်ပါတယ်။ မှတ်မှတ်ရရပြောရရင် ကျွန်တော် စင်ကာပူနိုင်ငံမှာ အလုပ်သွားလုပ်တဲ့ အချိန် ၂၀၀၄ ခုနှစ်ရောက်မှ အင်တာနက်ဆိုတာကြီးနဲ့ အထူးတလည်ကို ရင်းနှီးခဲ့တာပါ။ စင်ကာပူနိုင်ငံမှာ အင်တာနက်သုံးစွဲခွင့်တွေကို အရောင်းအဝယ်လုပ်တဲ့ Internet Service Provider (ISP) တွေက ပုဂ္ဂလိကပိုင်တွေဖြစ်ပါတယ်။ အင်တာနက် အသုံးပြုခွင့်ကိုလည်း သိပ်မများတဲ့ နှုန်းထားနဲ့ ရရှိနိုင်တဲ့အတွက် အိမ်တိုင်းလိုလိုမှာ အလွယ်တကူ အသုံးပြုနိုင်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ မနက်အိပ်ရာထတာနဲ့ ကမ္ဘာလောကကြီးက ကိုယ့်စားပွဲပေါ်မှာ ကိုယ်ကြည့်လိုမြင်လိုသမျှကို ကြည့်နိုင်မြင်နိုင် လေ့လာနိုင်အောင်လို့ အဆင့်သင့်စောင့်မ မျှင်နေသလိုပါပဲ။ အထူးသဖြင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းတွေမှာဆို သိပ်ကောင်းပါတယ်။ ကျောင်းဝန်းတစ်ခုလုံး ဘယ်နေရာ ကပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ရဲ့ အိတ်ဆောင်ကွန်ပျူတာ (Laptop) လေးကိုဖွင့်လိုက်တာနဲ့

ကြိုးမဲ့အင်တာနက် စနစ် (Wireless Internet System)နဲ့ အင်တာနက်ကို အသုံးပြုလို့ ရပါတယ်။ ကျွန်တော်က စင်ကာပူနိုင်ငံမှာ ကျောင်းသွားတက်တာမဟုတ်ပဲ ... အလုပ်သွားလုပ်တာဆိုတော့ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရမယ်ဆိုရင် အင်တာနက်ဆိုတာကြီးကို စတင်သုံးဆွဲခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အဓိကရည်ရွယ်ချက် ကတော့ ခွဲခွာနေရတဲ့ မိသားစု၊ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်း၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အပြန်အလှန်ဆက်သွယ်ဖို့ဆိုတာ တစ်ခုပဲဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အရှင်းဆုံးပြောရရင် ... Chatting Services တွေရဲ့အကူအညီနဲ့ ခွဲခွာနေရတဲ့ မိသားစုဝင်တွေနဲ့ နီးကပ်နေသလိုဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပြီး ... MIRC လို chatting site တွေနဲ့ လည်း အတူနေသူငယ်ချင်းရဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် က တဆင့်မြင့်တက်သွားပါတယ်။ အဲဒါကတော့ မြန်မာအချင်းချင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် သူငယ်ချင်းအသစ် အသစ်တွေရှာတွေ့ မိတ်ဖွဲ့ပြီး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အသိအမြင်တွေဖလှယ်ရယူ မယ်ဆိုပြီးဖြစ်ပါတယ်။ MIRC ထဲမှာ မြန်မာနိုင်ငံက သူတွေနဲ့ တွေ့သလို နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့လဲ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူ့နိုင်ငံအကြောင်းတွေမေး၊ သူတို့ရဲ့ယဉ်ကျေးမှုအကြောင်းတွေမေး ရင်းနဲ့ အင်မတန်မှမဟုတ်သတိရသလို ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့ အကြောင်းတွေ၊ မြန်မာတွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှု၊ မြန်မာတို့ရဲ့ စိတ်ထား နဲ့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ သဘာဝအလှတရားတွေ အကြောင်းတွေကိုပြောပြရင်း မြန်မာဆိုတာ ဘာလဲ ဆိုတာကိုပါ ... ကမ္ဘာကသိအောင် လုပ်ခွင့်ရခဲ့ဖူးပါတယ်။ MIRC ထဲက မြန်မာတွေအများစုကတော့ မြန်မာအချင်းချင်း

Chat ကြတဲ့ အခါမှာ Burglish လို့ ခေါ်တဲ့ မြန်မာအသံထွက်ကို အင်္ဂလိပ်လိုပေါင်းပြီး ပြောတတ်ကြပါတယ်။ Nay Kaung Lar ... ?(How are you) Sate nyit nay loe ... (I am feeling Sad) စသည်ဖြင့် ပြောကြပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ Burglish ဆိုတဲ့ Language ကို ဘယ်လိုမှသဘောမကျတာကြောင့် အင်္ဂလိပ်လိုပဲပြောတတ်တာများပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်လဲ အင်္ဂလိပ်စာ သိသိသာသာကို တိုးတက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ Chat ထဲမှာတွေ့ဖြစ်သမျှသူတော်များများကိုလဲ Burglish အစား English လိုပဲပြောဖို့ ကျွန်တော်တိုက်တွန်းလေ့ရှိပါတယ်။ နဲ့တော့ ပင်ပန်းပါတယ်။ ကိုယ်ပြောချင်တာကို သူနားလည်အောင် လှည့်ပတ်ရှင်းပြရတာ မျိုးတွေရှိသလို သူပြောတာကိုလဲ နားလည်အောင် Dictionary ခဏခဏလှန် နေရတာမျိုးတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီလို အပင်ပန်းမခံပဲ အလွယ်လမ်းလိုက်ပြီး Burglish ကိုပဲ ထဲထဲဝင်ဝင်သုံးခြင်းဟာ အင်္ဂလိပ်စာတိုးတက်မှုကိုနှောင့်နှေးစေသလို ... နိုင်ငံခြားသားသူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေရရှိနိုင်မှုကိုလဲ တားမြစ်လိုက်သလိုဖြစ်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ chatting ဝင်ရခြင်းရည်ရွယ်ချက်က နိုင်ငံအရပ်ရပ်က သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေ တိုးပွားချင်ပြီး အစစအရာရာမျှဝေခံစားနိုင်ကြဖို့ ဖြစ်တာကြောင့် ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ရဲ့ Profile အမှန်တွေကို ပြောပြပြီးမှ Chat လေ့ရှိပါတယ်။ ဒါကလည်း သိပ်ကိုအရေးကြီးပါတယ်။ ကျွန်တော့်အမြင် အရတော့ ဘယ်သူမှန်းမသိ၊ ဘယ်အရွယ်မှန်းမသိ၊ ဘယ်ကမှန်းမသိ၊ ဘာမှန်းမသိတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ တရင်းတနှီးမိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒမရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အမှန်တွေကိုပဲပြောသလို ... တဘက်ကလူတွေပြောတာကိုလဲ

ယုံကြည်မိခဲ့တာတွေရှိခဲ့ဖူးပါတယ် ...။ ဒါပေမယ့် တော်တော်များများက အမှန်အတိုင်းမပြောကြဘူးဆိုတာကို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွန်တော် သိလာခဲ့ပါတယ် ...။ chatting သုံးနေကြတဲ့ လူငယ်တွေအနေနဲ့ ဒီလို လိမ်ညာခြင်းအမှုကို ပေါ့ပေါ့တန်ပဲ သဘောထားပြီး လွယ်လင့်တကူလုပ်နေကြတာဟာ တိုင်းပြည်အတွက် အင်မတန် မှုကိုရင်လေးစရာကောင်းပါတယ်။ ဒီလိုလုပ်ခြင်း အားဖြင့် တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ယုံကြည်မှုတွေကင်းမဲ့လာစေနိုင်သလို၊ မိမိရဲ့စကားအတွက် မိမိတာဝန်ယူရတယ်ဆိုတဲ့ အသိစိတ်တွေကိုလဲ ခေါင်းပါးလာစေပါတယ်။ အသုံးပြုခြင်း ရည်ရွယ်ချက် မတူညီမှုတွေက တစ်ဦးတစ်ယောက်ခြင်းစီရဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှုတွေကို ကွဲပြားသွားစေတာကိုလဲတွေ့ရပါတယ်။ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတိုးပွားချင်လို့၊ အတွေးအခေါ်အတွေးအမြင်တွေ ဖလှယ်ချင်လို့၊ ဗဟုသုတတွေရှာမှီးချင်လို့ ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ chatting ကိုသုံးတဲ့သူက သူ့ရည်ရွယ်ချက်တွေထဲက အတိုင်း မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေရ၊ အတွေးအခေါ်အတွေးအမြင်အသစ်တွေရ၊ ဗဟုသုတတွေရလာနိုင်သလို ... ဘာမှမသိမယ်ရရမရှိတဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ လူငယ်ဘဝအိမ်ကလီလုပ်ချင်ကြလို့၊ နောက်ပြီး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဘယ်သူမှန်းမသိရတာကြောင့် ပြစ်ပြစ်နှစ်နှစ်တွေပြောကြပြီး ... စိတ်အရသာခံချင်ကြလို့ စတဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ chatting ကိုသုံးကြသူတွေကတော့ ဘယ်လို ကောင်းကျိုးမျိုးမှ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ပဲ ... စိတ်ဓါတ်တစ်ခုလုံးပျက်စီးသွားနိုင်တဲ့အထိကို ဆိုးကျိုးတွေဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ အချို့တွေရှိပါတယ် ... သူဘယ်သူမှန်း ကိုယ်ဘယ်သူမှန်းမသိခြင်းကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ... လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာ စကားလုံးတွေကို တစ်တစ်ခွဲပြောကြပြီး အရသာခံကြတာတွေရှိပါတယ် ...။ စိတ်ဝေဒနာတစ်မျိုးလို့တောင်

ယူဆလို့ရတဲ့ အခြေအနေပါ ...။

ချက်တင်မထိုင်ရရင်မနေနိုင်လောက်အောင် ချက်တင်စွဲနေကြသူတွေကို ကျွန်တော်တွေ့ဖူးပါတယ် ...။ အထူးသဖြင့် ပြင်ပလောကမှာ ပြဿနာ တစ်ခုခုရှိနေကြတဲ့သူတွေ၊ မယ်မယ်ရရအလုပ်လုပ်စရာမရှိပဲ အားနေကြတဲ့သူတွေနဲ့ စိတ်အားသတ္တိချို့တဲ့သူတွေများပါတယ် ...။ အာရုံငါးပါးကိုစွဲလမ်းတာမဟုတ်ပဲ ... စကားလုံးတွေရဲ့အားကို စိတ်နဲ့စွဲယူခံစားပြီး အဲဒီခံစားမှုတွေကို စွဲလမ်းနေကြခြင်းပဲဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခုခုကို စွဲလမ်းပြီဆိုတာတည်းက အဲဒီသူရဲ့ စိတ်အားသတ္တိကနဲ့ နေပြီလို့ ပြောလို့ရပါတယ်။ ဆေးလိပ်မသောက်ရရင် မနေနိုင်တာ၊ အရက်မသောက်ရရင်မနေနိုင်တာ၊ ချက်တင်မထိုင်ရရင်မနေနိုင်တာ စတာတွေဟာ ... မညာမတာတမ်းတွေ့ရမယ်ဆိုရင် သက်မဲ့အရာတွေရဲ့လွှမ်းမိုးမှုကို ကိုယ့်ရဲ့စိတ်က ခံနေရတာပါ ။ ရှက်တတ်မယ်ဆိုရင် အင်မတန်မှကိုရှက်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ Globalization ခေတ်ကြီးထဲမှာ အင်တာနက်ကို တစ်နေ့မသုံးရရင် ခေတ်နောက်ကျကျန်ခဲ့လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ သွားပြီး မရောထွေး စေချင်ပါဘူး။ အင်တာနက်အသုံးပြုခြင်းဟာ ချက်တင်ထိုင်ခြင်းမဟုတ်ပါဘူး ...။ ဆီနဲ့ရေလိုကွာပါတယ် ...။ အင်တာနက်ပေါ်မှာ အခြားသုံးစရာတွေအများကြီးပါ။ ယူတတ်မယ်ဆိုရင် ယူစရာတွေအများကြီးပါ။ ပေးချင်တယ်ဆိုရင်လဲ ပေးလို့ရနိုင်တာ အင်တာနက်ပါ။ ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ဘာသိချင်လဲ၊ ဘာလိုအပ်သလဲ၊ ဘာတွေကြားချင်လဲ၊ ဘာတွေပြောချင်လဲ ... အင်တာနက်ထဲမှာ သူများထွင်ထားတဲ့လမ်းတွေရှိသလို ကိုယ်တိုင်ထွင်ချင်တဲ့ လမ်းရဲ့အစကိုလဲ ရှာဖွေတွေ့မြင်နိုင်ပါတယ်။ အင်တာနက်ထဲမှာ

ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံးက လူများစွာရဲ့ ဦးနှောက်ပေါင်းများစွာ ကိန်းဝပ်နေပါတယ်။ မသိသူကျော်သွား သိသူဖော်စားဆိုတဲ့ စကားလိုပါပဲ ...။ တန်းဖိုးမထားတတ်သူတွေကြားထဲမှာ အင်တာနက်ဆိုတာကြီးက မြားနတ်မောင် ဘဝကနေ မတက်တော့တာ တီထွင်ခဲ့သူတွေကိုယ်စား ရင်နာရပါတယ်။ အချို့အရာတွေကိုတော့ လူငယ်ထုအနေနဲ့ မသိလို့ဆိုတာ မျိုးဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအခြေအနေတစ်ခုကို ကျော်လွှားဖို့ မီဒီယာတွေမှာလဲ တာဝန်ရှိတယ်လို့ မြင်ပါတယ်။ လူငယ်ထုအနေနဲ့လဲ စူးစမ်းလေ့လာမှုတွေလုပ်ဖို့လိုပါလိမ့်မယ် ။ လူငယ်တွေအနေနဲ့ အင်တာနက်ရဲ့အသုံးစင်မျက် အခြေခံအဆင့်ကတည်းက ကြေကြေ ညက်ညက် မသိခဲ့ခြင်းကလည်း ဒီလိုအခြေအနေမျိုးကိုဖြစ်လာစေတဲ့ ... အကြောင်းအရင်းတစ်ခုပါ ။ အင်တာနက်နဲ့ စာကြည့်တိုက်ဟာ ကျောင်းသားတိုင်းရဲ့ ကျောင်းသားဘဝမှာ ထိတွေ့မှုအများဆုံးအရာတွေ ဖြစ်နေသင့်ပါတယ် ။ ကျွန်တော်တို့လဲ ကျောင်းသားဘဝကနေကြီး ပင်းလာခဲ့တာပါ ...။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့တဲ့ အချက်တွေနဲ့ ရေးခဲ့တဲ့ အက်ဆေးတစ်ပုဒ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသားတွေရဲ့ ဘဝမှာ မရှိသလောက်ကိုရှားပါတယ်။ ဆရာ၊ ဆရာမတွေ ရေးပေးတာတွေကိုပဲ နှုတ်တိုက်ကျက်ခဲ့ကြရတာပါ ...။ ဒါဟာ ကျောင်းပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း လူ့လောကကြီးထဲမှာ ထပ်မံလိုအပ်တဲ့ ဖြည့်ဆည်းစရာတွေကို ကိုယ်တိုင်သင်ယူလေ့လာရတဲ့နေရာမှာ အများကြီးသွားပြီးထိခိုက်ပါတယ် ...။ ကျွန်တော်လက်လှမ်းမီ သလောက် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တွေမှာ အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ...။ ဆရာတွေက ကျောင်းသားတွေကို ခေါင်းစဉ်တစ်ခုချပေးပြီး အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်တာတွေကို ကျောင်းသားတွေက အင်တာနက်တို့၊

စာကြည့်တိုက်တို့မှာ ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေလေ့လာဖတ်ရှုပြီး
 ရေးသားကြရတာများပါတယ်။ အနိမ့်ဆုံးအနေနဲ့
 စတန်းကျောင်းသားတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ကို
 ခေါင်းစဉ်တစ်ခုချပေးရုံနဲ့ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်တာတွေကို ဆရာ၊
 ဆရာမတွေကရေးပေးတာမျိုးမဟုတ်ပဲ ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေလေ့လာသုံးသပ်
 ပြီး ကိုယ်ပိုင်အမြင်နဲ့ အက်ဆေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်အောင် ရေးနိုင်သင့်ပါတယ်
 ...။ ရှက်စရာကောင်းတာက အဲဒီလိုအရည်အချင်းမျိုး အချို့ တက္ကသိုလ်
 ကျောင်းသားတွေမှာတောင်မရှိတာပါ ...။ နောက်ပြီး သူများတကာတွေ
 Creating the Green Environment, The role of NGOs in
 future စတဲ့ အက်ဆေးတွေရေးနေချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့
 Myself, My Teachers, My Native Town, Visit to the Pagoda
 ဆိုတဲ့အဆင့်တွေကနေ တက်သင့်နေပါပြီ ...။

လူငယ်တွေအနေနဲ့ အင်တာနက်သုံးတဲ့အချိန်တွေထဲက
 ဘယ်လောက်ရာခိုင်နှုန်းကို chatting အတွက်သုံးနေလဲ ...
 အခြားအရာတွေကိုရော ဘယ်လောက်ရာခိုင်နှုန်း သုံးနေလဲဆိုတာကို
 ကိုယ့်ကိုယ်ကို မညာတမ်းမေးပြီး မညာတမ်း ဖြေကြည့်လိုက်ပါ။
 လုပ်နိုင်သူတွေအနေနဲ့လဲ စစ်တမ်းကောက်ယူကြည့်သင့်ပါတယ် ။
 ချက်တင် သုံးတဲ့ ရာခိုင်နှုန်းက များနေသရွေ့တော့ တိုးတက်မှုတွေ
 နှောင့်နှေးနေဦးမှာပါ။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့
 တိုးတက်မှုတွေကနေ တိုင်းပြည်ရဲ့တိုးတက်မှုတွေကိုပါ
 နှောင့်နှေးသွားစေနိုင်ပါတယ်။ နှောင့်နှေးရုံမကပဲ ဆုတ်ယုတ်သွားတဲ့
 အဖြစ်မျိုးအထိကို ရောက်သွားမယ်ဆိုရင်တော့ ...
 အများအတွက် အသုံးဝင်နေတဲ့ ဆေးကောင်းတစ်ခွက်ဟာ

ကျွန်တော်တို့လက်ထဲရောက်မှ အဆိပ်ခွက်ဖြစ်သွားတယ်လို့
 ဆိုရမှာဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခုရှိတာက ကျွန်တော်တို့ သောက်နေတာ
 ဆေးတစ်ခွက်လား အဆိပ်ခွက်လားဆိုတာဟာ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင်
 အပေါ်မှာပဲ မူတည်တယ်ဆိုတဲ့အချက်ပါ။ ဂဲ ... ပြော ... ကျွန်တော်တို့
 ဆေးကောင်းတစ်ခွက်သောက်ကြမလား ... အဆိပ်သောက်ကြမလား ...။

在和平中翱翔

張玄竺 / 譯

雖然我看不見自己飛在何處，但我在心裡展開了想像的風帆，彷彿看著一部喀布爾的電影。我內心之眼的影像混亂變化著，唯一串聯著影像的只有血淚。有人不渴望擁抱嗎？但在喀布爾巡邏的士兵們害怕炸彈活生生的擁抱，一種無法預測理由的擁抱。在我們自己的國家，誰不想跟家人一起開心歡聚？但在這裡，家人因戰爭分離，他們滿是恐懼地舉辦節慶，他們的快樂有所缺憾。我駕駛著飛機，面露微笑，小心不要偏離我們既定的航向。我再次開著 B-150 飛向喀布爾。我抬頭看著其他四架飛在身旁的轟炸機。他們在想什麼？無論我們前方的職責是否讓我們更接近世界和平，我們現在正在靠近喀布爾。

我們把這個計畫稱作「和平計畫」。如果從地面抬頭看天空，就能看見五架轟炸機的機腹各掛著一個字母。把這五個字母拼起來，就

是 P-E-A-C-E（和平）這個詞。我的字母，A，在正中間。我發送訊號給四架轟炸機，告知他們我們正在靠近邊界。

「收到！」

我知道他們準備好執行我的命令了。下令開啟後掠翼的前幾秒，我再次聽見指揮官的話：「無論這個想法會受到什麼批評，我相信這個計畫能夠為世界帶來和平。」我也想這麼相信。我下令其他飛行員打開後艙門，我也打開我自己的。

彷彿氣自己不能連夜晚也照亮似的，太陽激動升起，光線變換跳動著。這時是早晨，城市裡還沒有火藥味。沒聽見爆炸或炮火聲是種福氣。祈禱聲中，這座城市周圍漸漸緩緩活躍起來。上帝沒聽見嗎？抑或祂對世界的這一處漠不關心？

即將靠近的轟炸機向城市送去一陣聲波，預告它們的到來。許多城市居民衝到街上。

北大西洋公約組織的士兵們在那兒直挺挺地站著，抬頭看向天空。他們帶著希望朝聲音望去。一團抽象的雲塊遮住陽光，為天空換上一道寬長的線。聲音從哪裡來的？從這巨大雲團之上而來。那些地面上的人仰頭看，不安焦慮。這黑暗之中能寄望什麼呢？突然間，轟炸機出現，穿過雲層、排成筆直一線。人群尖叫起來。

地面上的長者試著讓叫聲平息下來，以免引起更多混亂。接著他們聽見士兵們看著五架飛機機腹、大聲念出「PEACE」。沒多久，人群便不再恐懼了。

於是，他們看著轟炸機飛過，看見後掠翼開啟。所有人在驚嘆中再度安靜下來。

完成任務後，我從喀布爾返回。在飛機上，我的心因卸下貨物而輕盈起來，心滿意足。我的眼裡滿是淚水，透過模糊不清的視線和貨物

墜地聲的記憶，我想起那些話：「我們將讓轟炸機成為灑下花朵的飛機。我們裝載的不是炸藥，而是讓野心變得寬厚柔軟的東西。」

每個人都懂這些話，無須我們解釋。花代表著對戰爭地或恐懼之處的善意人性，一種為他們帶來和平的冀望。你們的愛會藉著花朵流向他們，使他們的心寬厚柔軟。我們深深相信並確信這件事。

看見花朵為他們帶來你們的愛，點燃爆炸物的雙手、扣發槍火的雙手會猶豫，會放下手臂拾起花朵，感受花朵的芬芳。我們虔誠希望那樣的轉變出現。

「請所有愛好和平的人寄花給我們。我們會把花轉送到戰亂地區，讓我們的轟炸機變成滿載數百萬朵花的飛機。世界上的人們啊，請把花寄給我們，讓我們所愛的世界得到和平。」

不消幾日，我們指定的地點堆滿成山的花朵。我們親眼看見人們對和平的渴求，清晰無比。這種渴求便足以使轟炸機成為運載花朵的

飛機。已經有五架飛機成功在阿富汗首都喀布爾灑下花朵。

那是我們計畫的第一個目的地。社會的人性、良善、關愛和數百萬攜帶和平訊息的花朵能夠平息長久存在的仇恨和舊有傷痛嗎？背負著如此多怨恨嫌隙而無法珍惜他人生命的心，會擔心花朵在暴力中枯萎嗎？乘載著我所有疑問，飛回家的航程清晰又美麗，我滿心歡喜。

那天，喀布爾滿城花朵。

武器黯然失色，砲火聲稍靜下來。

2010年5月3日

譯者小記

這是我第一次接觸尼朋樂的作品，只有一篇短文，其實不太能說的上對這位作家有甚麼樣深刻的了解。但在翻譯過程中，我確實不斷想起王爾德的《玫瑰與夜鶯》這個故事。可能因為都和花有關，都帶著血淚，都帶著希望。夜鶯承受椎心刺骨之痛，以鮮血祭養玫瑰，帶著希望死去。《在和平中翱翔》的飛行員主人翁則是運載著花朵前往血淚之地，灑落花朵，帶著希望返回。但諷刺的是，夜鶯和飛行員無法改變的是，玫瑰最終被丟棄，而戰爭仍繼續。

雖說如此，夜鶯和飛行員卻是幸福的，因為他們帶著希望全力以赴，毫無遺憾且心滿意足地離去。那微小的鳥體和龐大的機翼，可以承載怨氣，也可以承載善意，而他們選擇後者。也許有人說他們天真傻氣，但這傻氣攜帶著的冀盼，就足以讓這世界美好一些。

Fly in PEACE

Though I can't see where I am flying, I turn my mind in an imaginary canvas, as if watching a movie about Kabul. The images in my mind's eye are changing chaotically; the only theme holding them together is blood and tears. Is there anyone who doesn't long for an embrace? But the soldiers patrolling Kabul are frightened by the living bombs' embrace, an embrace whose reason can't be predicted. In our own country, who wouldn't be happy to have a party with his family? But here, the families are divided because of war, are holding their festivities full of fear, their happiness incomplete. I smile to myself as I am steering the plane, careful to not veer away from our fixed direction. Yet again, I am flying the B-150 toward Kabul. I tilt my head up and look at the other four bomber planes flying side by side with me. What are they thinking? Regardless of whether the duty ahead of us will move us closer toward world peace, we are now approaching Kabul.

We named this project 'Peace.' If you look up to the sky from the ground, you will see the five bombers each carrying a letter in its belly. If you spell these five letters, you will get that word, P-E-A-C-E. My letter, A, is in the middle. I send the signal to four bombers to let them know we are approaching the border.

"Roger"

I know they are ready to follow my orders. In the seconds before I give the order to open the back flap, I hear again the words of my commanding officer:

"No matter what the criticism is of this idea, I believe it can bring peace to the world."
I too want to believe that. I give orders to the other pilots to open their rear drop doors, and I open my own.

As if angry that it can't light up the world the night too, the

sun rises fierce, its rays pulsing. It is morning and the city is still free from the smoke of the gunpowder. It is a blessing to not be hearing the sounds of blasts or fire. The city's neighborhoods come alive slowly and steadily, to the sound of the prayers. Doesn't God hear them, or is he indifferent to this part of the world?

The approaching bombers send a sound wave toward the city, an omen of their arrival. Many of the city's inhabitants rush down to the streets. There the NATO soldiers are standing still, their heads tilted up to the heavens. With hope they gaze toward the sound. An abstract mass calling itself a cloud blocks the sun's rays and takes over a swath of the sky. Where is the sound coming from? From beyond this huge mass.

Those on the ground look up, anxious. What to expect from this darkness? Suddenly the bombers appear in a straight line, piercing the cloud cover. The crowd screams.

On the ground the elders try to calm down the shouting, to prevent more chaos. Then they hearing the soldiers say the word "PEACE," reading it out-loud on the bellies of the five planes. Briefly, the crowd is relieved of their fear.

Then, gazing as the bombers are passing over them, they see their back flaps opening. In astonishment all go silent again.

Having performed my duty, I turn back from Kabul. On the plane, made lighter by the dropped cargo, my heart is heavy with satisfaction. My eyes fill with tears. Through their blur, and through the memory of the crashing noise, I recall what had been said.

"We will transform the bombers to planes scattering flowers. Rather than loading explosives, we will load what make wild hearts go soft and tender."

Everybody will understand the message without us needing us to describe it. Flowers represent humanity's good will toward

places at war or in a state of terror, a will to be peaceful to them. Your love will flow to them through the flowers and turn their hearts soft and tender. We believe that strongly, and surely.

Seeing the flowers bearing your love for them, the hands that would ignite the detonator, the hands that would trigger the gun, will hesitate, drop their arms and pick up a flower instead, to feel its scents. We fervently hope for that kind of transformation.

"All who love peace, please send a flower to us. We will transport them to the territories in disarray and war, transforming our bombers to planes filled with millions of them. You, the people around the world, please make peace happen in our beloved world by sending a flower to us."

Within a few days, mountains of flowers piled up in the places we arranged. Clearly and with our own eyes, we saw the people's eagerness for peace. This desire is what made it possible to transform the bombers into flower planes. Already five loads were successfully scattered over the capital of Afghanistan, Kabul.

That is the first target of our project. Can society's humanity, kindness, love and the millions of flowers that are the messages of peace reconcile long-standing hatreds and old injuries? Will the hearts bearing so much grudge that they are unable to value the lives of others worry that the flowers will perish in the violence?

For all my doubts, the flight home was clear and beautiful, my heart full of euphoria.

That day, Kabul was filled with flowers. The weaponry had been shamed, the sounds of gunfire were quieter.

5/3, 2010

標靶

罕麗姝 / 譯

「那隻惡虎越來越無法無天了。」

這是他剛將腳踏入這個小村莊的邊界時聽到的聲音。

因惡虎的殘酷狠毒，而失去了家人的人們臉上，有著痛苦和悲傷的表情；因惡虎奸詐狡猾，而只能放棄面對的大男人們臉上，有著不甘和憤懣；仍在呼吸著空氣中某種尚未消逝的危險的脆弱者臉上，有著驚恐和害怕。此外，還有向著不知身在何方的神佛，默念祈禱的衰老者們蠕動著的嘴唇；以及，在亂成一團的大人中間，尚未懂事的孩子們泫然欲泣的小臉。

這是他沿著村口的小道走過來時，所見到的部份情景。村民們一邊看著他肩上揹著的彎弓和箭筒，一邊觀察著他顯現出的剛毅臉孔，

所有心思都聚集到他的身上。他放慢了腳步，向距離他最近的村民說道：

「我是過路人，想要在這個村裡借宿一晚，請讓我見見村裡的長老。」

他的話說完，村民們就熱切地將他引到村長的家。他向村長請求借宿一晚，村長向他請求消滅正在作亂的惡虎。緊隨著他身後而來的村民們萬般仰賴的注視目光，鼓動著他下了一個決心。

「好吧。我會幫忙消滅這隻惡虎。明天早上進山的時候，請安排一個熟路的嚮導給我。」

「哇……」

興高采烈的歡呼聲中，有著信任與期盼。為了展現對交換條件的滿意，村長不僅在他家安排了坐蓆¹，還招待了一桌豐盛的大餐。除了一飯之恩外，還在人家家裡有過一個蓆位，這

個恩情可就不得不報了²。月光下的茶會，村民們圍坐在一起講述跟惡虎有關的事，他在一旁傾聽並記取。連同昨天派出去的獵人在內，這隻惡虎已經殺死第九個人了。睡前，他手拿著彎弓，一邊撥弄著弓弦，一邊輕聲立志並宣戰著。

「我們明天見。」

.....

「嗷……」

他們的腳才剛落到山林的邊界，便隱隱約約地聽到從遠處傳來的虎嘯聲。

「祝你們成功。」

送行的村長和村民們，留下兩人和這句話後，就折返回去。他將腳步邁向惡虎所在的密林之中。在神秘奇異的山林中，藏著甚麼樣的危險呢？不管怎麼樣，他唯一的目標就是打中惡虎的魂竅，熄滅他的生命力。肩上箭筒中的

1 譯註：傳統緬甸人家客廳多備有草蓆，有客來時鋪給客人坐，客人晚上留宿時，也多安排睡在客廳草蓆上。此處村長為之安排坐蓆，實際上就是為他安排床位之意。

2 譯註：緬甸有一句諺語，與中文「一飯之恩」很接近。作者在原文中化用了該諺語，將之從「一飯之恩」類推為「一蓆之恩」，在文字表達上呈現出一種趣味性。

五支利箭，也已經準備好一股勁地朝著它們的標靶，深鑽進去。慢慢地，他們進入到越來越深的山林之中。到了某處，獵人突然一停，指著一個東西給他看。

「看那邊。」

他往獵人也是嚮導所指的方向一看，看到的景象令人呼吸一凜。樹枝上有一隻黑豹，正伺機飛撲到獵物身上。獵人悄悄近身要他射擊黑豹。但是他搖搖頭，離開了該地。

「為什麼你不射擊？」

尚未見到惡虎而稍事休息並吃午餐時，獵人帶著不甚滿意的口吻詢問。

「我們進山是為了消滅惡虎。這隻豹子有給你們村子帶來什麼災難嗎？牠好好的自己在山林裡。」

獵人看起來對他的解釋不太滿意。

「在未來的某一天，這隻豹子也可能為村子造成災難的，不是嗎？」

他因為獵人的話而笑了一下。雖然並不算跟他你來我往地進行爭辯，但由於此後還有任務，需要跟獵人一同攜手完成，他還是努力地再次進行解釋。

「像你說的那樣，只從一個畏懼野獸為患的角度考量的話，這座山林裡的野獸都要被殺光就行了。目前先把找到惡虎這件事放在頭腦裡就好，不要把心思分散到其他事物上吧。」

儘管還不能消化他所說的話，獵人卻安靜地不再出聲。休息一下之後，他們繼續上路，夜晚也逐漸來臨。雖然輕微的虎嘯聲，遠遠從各處傳來，但卻完全看不到惡虎的蹤影。他決定不返回村莊，在山裡睡一個晚上。帶來的糧食也還夠吃一頓。就這樣到了第二天清晨。愈加茂密荒僻的樹林，似乎在訴說著，他們已經到了山林的最深處。潛意識中，他感覺已經來

到距離危險最近的區域。耳朵聽到溪水潺潺流過的聲音，他把身前的樹枝推開一看。一同跟他看著的獵人向他說：

「射擊呀，我們已經斷糧了。」

這次他有點生氣，嚴肅地轉向獵人說道：

「聽著，我是來殺惡虎，不是來射鹿的。我不能把自己的力氣和箭，消耗在其他不是我預設標靶的事物上面。」

就在他們爭吵的時候，聽到了小鹿逃跑的聲音，於是他們的視線又回到小溪之上。貌似小鹿奔跑進去的地方，留下一些還在搖動著的藤蔓和樹枝。就在這時，他們遠遠看到稍遠的地方，灌木叢正微微地晃動著。他拿出一支箭，一邊將它放在弓弦上準備發射，一邊往晃動的方向瞄準。在集中視線的同時，他也全神傾聽。他聽到了。沉重而緩慢的輕微腳步聲。他從腳步的沉重度，估量著龐然大物的身體比

重。緩慢而遲疑的腳步，是機敏多智的象徵。溪水盡頭的視野並不開闊，垂掛著許多岸邊的藤蔓與樹枝。盡頭處的小灌木叢晃動了起來。然後從低垂到水面上的枝蔓之間，露出一個等比參雜著紅、黃、黑各色的腦袋瓜子。從牠掃向四周，貌似探察環境的銳利目光中，清楚顯現的狡猾奸詐來看，毫無疑問，這是一隻吃人的老虎。距離有點遠，視野不太清晰，但是 he 不想放過這個機會。他希望射中的射擊標的，仍被灌木草芥所遮蔽。獵人拍他的肩，示意他就是這隻老虎。這個動作似乎驚動了老虎，低下來喝水的頭，轉到了他們所在的方向。剎那間，他將拉滿的弓弦放了出去。離了弦的箭在快速射出的同時，惡虎也碰地一聲跳往後面。

「嗷……………」

儘管他準備了另一支箭，欲再射一發，但是已經無法趕上向後跑遠的惡虎。察看著殘留在樹葉上的血滴，他咂了一下嘴。

「嘖……」

「怎麼了？不是射中了嗎？」

雖然他對這個來到自己身邊，不懂察言觀色而問東問西的獵人有些生氣，但還是盡量控制住自己的情緒，說道：

「中是中了，但不是好的射擊點。我們更加小心了。一隻受了傷的老虎，怒氣比正常的老虎多上許多倍。你要事事謹慎小心。我們隨時可能從獵人，轉變成為獵物。」

他的話使獵人感到驚恐。

「這樣的話，我們還是回村子裡比較好吧。之後再聚集大伙一起回來。」

他抓住獵人的兩肩，使勁地晃動了一下。然後深深地凝視著獵人的雙眼，告訴他：

「你的祖輩沒有告訴過你，對於一隻危險的野獸，不能只將牠弄傷，而是要將牠弄死嗎？在

沒有拿下這隻惡虎的生命以前，我是不會離開這座山林的。你好好記著這件事情。男子漢應該要自己收尾自己造成的鬧劇。身為獵人，就不要這麼怯懦吧。」

他這樣一說，獵人心中除了此前的恐懼之外，又多出了一分不甘示弱的心情。最後，在不甘示弱的心情驅使下，獵人同意繼續追趕下去。他決定不再給惡虎更多時間，兩人立即循著血滴追趕過去。就這樣追著追著，血跡在某處很神奇地消失了。

「這傢伙肯定就在這附近。」

「喂，老兄……在你後面……」

事情就像閃電般迅速。就在他朝著獵人呼叫的同時，手中弓弦上的一支箭，也嗖地一聲飛了出去。算好惡虎可能撲向獵人的路線而射出的利箭，只擦過那隻因為他的叫聲而換了方向，轉而跳向一旁的惡虎耳朵上邊。驚慌失措

地伏倒在地上的獵人，則直到此時都還沒有回過神。

「還好這傢伙因為我的聲音換了路線，否則不是牠死，就是你亡了。喂，老兄……起來，起來，把握時間，我們趕緊追過去。」

對著獵人說完，不等獵人起來，他就朝著惡虎逃跑的方向追了出去。他知道這時候必須小心翼翼。受了傷的老虎無法跑遠，一定會狡猾地窺伺著反擊敵人的機會。

只要一不小心，輸贏都可能在這個時刻隨時翻轉。手握著處在預備狀態的弓箭，他不停地集中自己的視覺、聽覺和嗅覺。聽到背後傳來嗤地一聲，他轉身準備射擊時，看到了跟在他身後的獵人。獵人愣看著瞄向自己的弓箭，眼光卻轉移到他的背後，並顯現出驚恐的神情。來不及多想，他馬上翻身倒向地上。幾乎同一時間，從他的弓弦上飛出了一支利箭，咻地一聲，射入飛撲向他的老虎的肩膀裡。

「嗚……」

老虎本來打算撲向站立著的他，但因為他往地上一跌，老虎就從他身上越了過去。惡虎毫不退縮，立刻瘋狂追趕已在前面奔跑的獵人。他也趕緊起身，沿著老虎飛跑的路線狂奔。他要是沒有趕上，獵人的生命就會有危險。跑著跑著，他遠遠地看到了老虎的後半身。獵人還在不遠處胡亂奔跑著。要不了多久，老虎就要追上獵人了。他瞄準老虎的後臀，用箭筒中僅剩兩支箭中的一支，射了出去。他知道這並不是一處致命的射擊點，但重要的是，要讓惡虎調頭轉向他這邊。一如他所料，被從後面射中臀部的老虎，不再注意前面的獵物，而轉向了他這一邊。他拿出箭筒中最後一支箭，放到弓弦上面。這是他最後一次射擊機會了，如果沒有準確無誤地命中目標，這場賭局就是他輸了。輸掉的賭注會是生命。如果這支箭能夠取下惡虎的生命，這場賭局就是他贏了。贏得的賭注，則是一個男子漢的尊

嚴，和村民們的生命安全。他一定要贏得這一局。他直直地看向老虎燃著熊熊火焰的憤怒雙眼。

「嗷……」

集中所有剩餘力量吼叫示威的虎嘯聲，在整個山林裡引起了一連串的回聲。這是你最後的嘯聲了。他心中想著笑了起來。老虎用盡全力跑來，想要撲倒他。他將所有心思集中到他的雙眼。他的雙眼也緊盯著他最後的標的。就在老虎跳起來撲向他的同時，他矮下身來，採取了一個單腿跪地的姿勢，將最後一支箭，射往一閃而過的射擊點。在已經失去生命的老虎身軀，尚未掉到他所跪之地以前，他向旁邊一滾，避了過去。他射出的最後一支箭，穿透了老虎的咽喉，直通到牠的後背。

.....

在返回村莊的路上獵人告訴他：

「最後那一箭，射得真是太好了。」

他如此回覆獵人：

「如果當初我射了你叫我射的豹子或鹿，就不會有所謂的最後一箭。這時候的我和你，大概也已經成為虎糧了。」

2010 年 10 月 13 日 星期三

ပစ်မှတ်

“အဲဒီကျားဆိုးက တော်တော် တရားလွန်လာပြီဗျ...”

ဒါက သူ ဒီရွာလေးရဲ့နယ်နိမိတ်အစကို စပြီး ခြေချစမှပဲ ကြားလိုက်ရတဲ့အသံ...။

ကျားဆိုးရဲ့ ယုတ်မာရက်စက်မှုတွေကြောင့် မိသားစုဝင်တွေ ဆုံးရှုံးပေးဆပ်လိုက်ရတဲ့ လူအချို့ရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှု၊ ကျားဆိုးရဲ့ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ ပရိယာယ်တွေကြောင့် ရင်ဆိုင်ဖို့ကို လက်လျှော့ထားရတဲ့ ယောက်ျားရင့်မာကြီးတွေရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာက ခံပြင်းမှုဒေါသ၊ အရှိန်မသေသေးတဲ့ အန္တရာယ်တစ်ခုခုရဲ့ အငွေ့အသက်ကို ရှူရှိုက်နေရဆဲဖြစ်တဲ့ အားငယ်တတ်သူတို့ရဲ့ မျက်နှာတွေပေါ်မှာက ထိတ်လန့်ခြင်းနဲ့ အကြောက်တရားတွေ ... ပြီးတော့ ... ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်မှန်း မသိတဲ့ နတ်ဘုရားတွေကို မှန်းမျှော်တောင့်တနေတဲ့ အိုမင်းမစွမ်းသူတို့ရဲ့ တလှုပ်လှုပ် တရွရွ နှုတ်ခမ်းဖျားတွေ...။ ပြီးတော့ ... လူကြီးတွေရဲ့ ယောက်ယက်ခပ်မှုတွေကြားထဲမှာ ဘာမှန်းမသိကြရှာတဲ့ ကလေးငယ်တို့ ရဲ့ငိုမဲ့မျက်နှာတွေ...။

ဒါက ရွာအဝင်လမ်းလေးတလျှောက် ဖြတ်လျှောက်နေရင်းက သူမြင်နေရတဲ့ မြင်ကွင်းတွေထဲက တချို့တဝက်...။ သူ့ပန်းပေါ်မှာ လွယ်ပိုးထားတဲ့ လေးကိုင်းနဲ့ မြားကျည်တောက်ကို တစ်လှည့် ... သူ့ရဲ့ ထူးခြားပေါ်လွင်နေတဲ့ တည်တံ့သော မျက်နှာကို တစ်လှည့် ... ဝိုင်းကြည့်နေကြရင်း ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ စိတ်အာရုံက သူ့ဆီကို

စုဝေးရောက်ရှိလာကြတယ်...။ သူ ခြေလှမ်းတွေကို တုံ့နှေးလိုက်ရင်း သူနဲ့အနီးဆုံးက ရွာသားတစ်ယောက်ကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်...။

“ကျွန်တော် ခရီးသွားပါ... ဒီရွာမှာ တစ်ညလောက် တည်းခိုချင်လို့ ရွာအကြီးအကဲနဲ့ တွေ့ပါရစေ...”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ရွာသူရွာသားတွေက သူ့ကို လိုလိုလားလားနဲ့ ရွာအကြီးအကဲရဲ့ အိမ်ကို ခေါ်သွားကြတယ်။ သူက ရွာအကြီးအကဲဆီကနေ တစ်ညတာ တည်းခိုခွင့်ကို တောင်းတယ်...။ ရွာအကြီးအကဲက သူ့ဆီကနေ သောင်းကျန်းနေတဲ့ ကျားဆိုးကို နှိမ်နင်းပေးဖို့ တောင်းဆိုတယ်...။ သူ့နောက်ကနေ တကောက်ကောက် လိုက်ပါလာကြတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ အားကိုးတကြီး စိုက်ကြည့်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေက သူ့ကို ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်ဖို့ ဝိုင်းတွန်းအားပေးနေကြတာနဲ့ပဲ...

“ကောင်းပါပြီ... ဒီကျားဆိုးကို ကျွန်တော် နှိမ်နင်းပေးပါမယ်... မနက်ဖြန်မနက် တောထဲထွက်တဲ့အခါ တောကျွမ်းတဲ့ လမ်းပြတစ်ယောက်သာ ထည့်ပေးလိုက်ပါ...”

“ဝေး.....”

ဝမ်းပမ်းတသာ အော်ဟစ်လိုက်ကြတဲ့ အသံတွေထဲမှာ ယုံကြည်မျှော်လင့်ခြင်းတွေ ပါနေတယ်။ ရွာအကြီးအကဲက အပေးအယူကို သဘောတူတဲ့အနေနဲ့ သူ့အိမ်မှာပဲ နေရာထိုင်ခင်းတစ်ခု ပေးတဲ့အပြင် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ထမင်းပိုင်းနဲ့လဲ ဧည့်ခံသေးတယ်...။ တစ်လုတ်စားဖူးရုံ မကတော့ဘူး... သူ့အိမ်ရာမှာ တစ်ကျော့ပါ ခင်းဖူးပြီးသွားပြီဆိုတော့ သူ့ကျေးဇူးကို မဖြစ်မနေ ဆပ်ရတော့မှာပေါ့...။ လရောင်အောက် ဝိုင်းဖွဲ့ထားတဲ့ အကြမ်းပိုင်းမှာ ရွာသားတွေ ဝိုင်းပြောကြတဲ့ ကျားဆိုးရဲ့ အကြောင်းတွေကို သူ

နားထောင်မှတ်သားနေမိတယ်...။ မနေ့က နောက်ဆုံးလွှတ်လိုက်တဲ့ မုဆိုးနဲ့ပါဆို... ဒီကျားဆိုး လူသတ်နေတာ ကိုးယောက်မြောက် ရှိသွားပြီ...။ အိပ်ခါနီး လေးကိုင်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး လေးကြိုးကို ဆဲလိုက်ရင်း သူ တိုးတိုးလေး ကြိုးဝါးစိန်ခေါ်လိုက်တယ်။

“မနက်ဖြန် မင်းနဲ့ငါ တွေ့ကြမယ်...”

* * * * *

“ဝေါင်း...”

တောအုပ်အစပ်ကို သူတို့ ခြေချချခြင်းပဲ
ဟိုးအဝေးတစ်နေရာကနေ ထွက်လာတဲ့ ကျားဟိန်းသံ ခပ်သဲ့သဲ့ကို
ကြားလိုက်ရတယ်...။

“အောင်မြင်ပါစေ...”

လိုက်ပို့ကြတဲ့ ရွာအကြီးအကဲနဲ့ ရွာသားအချို့က
အဲဒီ စကားတစ်ခွန်းနဲ့အတူ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ထားခဲ့ပြီး
လှည့်ပြန်သွားကြတယ်။ သူ့ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို ကျားဆိုးရှိရာ
တောအုပ်နက်နက်ဆီ ဦးတည်လိုက်တယ်။ တောမြိုင်ရဲ့
လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုတွေထဲမှာ ဘယ်လို အန္တရာယ်မျိုးတွေ
ပုန်းကွယ်ဖြစ်တည်နေကြမှာလဲ...။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရဲ့
တစ်ခုတည်းသော ပစ်မှတ်ကတော့ ကျားဆိုးရဲ့ အသက်ဇီဝိန်ကို
ပစ်ခွင်းငြိမ်းချုပ်စေဖို့ပါပဲ...။ လွယ်ဖိုးထားတဲ့ ကျည်တောက်ထဲက
မြားငါးစင်းကလဲ သူတို့ရဲ့ ပစ်မှတ်ဆီ တဟုန်ထိုး ပြေးဝင်ပုန်းနှစ်လိုက်ကြဖို့
အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြပြီ...။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူတို့ တိုးလာတဲ့ တောက
နက်သထက် နက်လာတယ်...။ တစ်နေရာအရောက်မှာ... မုဆိုးက
တုံ့ကနဲ ရပ်လိုက်ပြီး သူ့ကို တစုံတရာဆီ လက်ညှိုးထိုးပြတယ်...။

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း...”

မုဆိုးညွှန်ပြရာဘက်ဆီ သူကြည့်လိုက်တော့ မြင်ကွင်းက
ရင်သပ်ရှုမောစရာ...။ သားကောင်ကို ခုန်အုပ်ဖို့ ချောင်းနေတဲ့
သစ်ကိုင်းပေါ်က ကျားသစ်နက်တစ်ကောင်...။ မုဆိုးက သူ့ကိုပစ်ဖို့
တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောတယ်...။ ဒါပေမယ့် သူ ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး
အဲဒီမြင်ကွင်းနဲ့ ဝေးရာကို ရှောင်ထွက်သွားလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျား ဘာလို့ မပစ်တာလဲ...”

ကျားဆိုးကို မတွေ့သေးတာနဲ့ ခဏတဖြုတ် နားပြီး
နေ့လည်စာ စားနေကြတဲ့ အချိန်မှာပဲ မုဆိုးက မကျေမနပ်လေသံနဲ့
သူ့ကို လှမ်းမေးတယ်။

“ကျုပ်တို့ တောထဲထွက်လာတာ ကျားဆိုးကို နှိမ်နင်းဖို့လေ...
ဒီကျားသစ်က ခင်ဗျားတို့ရွာကို ဘာဒုက္ခပေးလို့လဲ... သူ့ဖာသာသူ
တောထဲမှာ နေနေတာပဲ...”

သူ ရှင်းပြနေပေမယ့်လဲ မုဆိုးက ကျေနပ်ပုံ မရသေးဘူး...။

“ဒီကျားသစ်လဲ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် ရွာကို
ဒုက္ခပေးလာနိုင်တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား...”

မုဆိုးရဲ့ စကားကြောင့် သူ ပြုံးလိုက်မိတယ်။
စကားအခြေအတင် ပြောပြီး ငြင်းခုန်နေဖို့ ရည်ရွယ်ချက် မရှိပေမယ့်
ရှေ့ဆက်ပြီး ဒီမုဆိုးနဲ့ လက်တွဲလုပ်ဆောင်ရမယ့် တာဝန်တစ်ခုက
ရှိနေသေးတာနဲ့ပဲ သူ ထပ်ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျားပြောသလိုသာ အကြောက်တရားတစ်ခုနဲ့
စဉ်းစားမယ်ဆိုရင် ဒီတောထဲက သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေ အားလုံးကို
သတ်ပစ်ရမလို ဖြစ်နေပြီ... အခုလောလောဆယ် ကျားဆိုးကို
တွေ့အောင် ရှာဖို့ကိုပဲ ခေါင်းထဲ ထည့်ထားစမ်းပါဗျာ...
အခြားအရာတွေဆီကို အာရုံမပျံ့လွှင့်စမ်းပါနဲ့...”

မုဆိုးက သူပြောတဲ့ စကားကို သိပ်အစာမကြေသေးပေမယ့်
ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေတယ်။ သူတို့ ခဏနားပြီး
ခရီးဆက်ကြရင်းနဲ့ ညနေစောင်းလာတယ်...။ ကျားဟိန်းသံ
ခပ်ဖွဖွကို ဟိုဟိုဒီဒီကနေ လှမ်း လှမ်းကြားနေရပေမယ့် ကျားဆိုးရဲ့
အရိပ်အယောင်ကိုတော့ လုံးဝ မတွေ့ရဘူး ဖြစ်နေတယ်။
ရွာမပြန်တော့ဘဲ တောထဲမှာပဲ တစ်ညအိပ်ဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။
ယူလာတဲ့ ရိက္ခာက တစ်နပ်စာတော့ ကျန်သေးတယ်လေ...။ အဲဒီလိုနဲ့ပဲ...
နောက်တစ်နေ့မနက်ကို ရောက်သွားတယ်။ တောအုပ်ရဲ့ ပိုမိုအံ့ဆိုင်ပြီး
အရိုင်းဆန်လာမှုက သူတို့ တောအုပ်ရဲ့ အနက်ရှိုင်းဆုံးနေရာကို
ရောက်နေပြီလို့ ပြောပြနေသလိုလို...။ သူမသိစိတ်ထဲမှာလဲ အန္တရာယ်နဲ့
အနီးကပ်ဆုံးနေရာကို ရောက်နေပြီလို့ စံစားနေရတယ်။ စမ်းရေစီးသံ
တသွင်သွင်ကို နားထဲမှာ ကြားလိုက်ရတာနဲ့ သူ့ရှေ့က သစ်ကိုင်းအချို့ကို
တွန်းဖယ်ပြီး ကြည့်လိုက်တယ်...။ မုဆိုးက သူနဲ့အတူ လိုက်ကြည့်ရင်း
သူ့ကိုပြောတယ်။

“ပစ်လိုက်လေဗျာ... ကျုပ်တို့မှာ ရိက္ခာပြတ်နေပြီ...”

ဒီတခါတော့ သူ နည်းနည်းစိတ်တိုသွားတာနဲ့
မုဆိုးဘက်လှည့်ပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

“ဒီမှာ... ကျုပ် ကျားဆိုးကို သတ်ဖို့လာတာ... သမင်ပစ်ဖို့
လာတာမဟုတ်ဘူး... ကျုပ်ရဲ့စွမ်းအားနဲ့ ကျုပ်ရဲ့မြားတွေကို
ကျုပ်ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ပစ်မှတ်မဟုတ်ဘဲ အခြားအရာတွေအတွက်
အပြုန်းတီး မခံနိုင်ဘူး...”

သူတို့ စကားများနေချိန်မှာပဲ သမင်လေးရဲ့ ထွက်ပြေးသံကို
ကြားလိုက်ရတာနဲ့ သူတို့ရဲ့ အကြည့်တွေ စမ်းချောင်းလေးဆီ
ပြန်ရောက်သွားတယ်...။ ဖိုးသမင်လေး မရှိတော့ဘူး...။ သမင်လေး

ပြေးဝင်သွားတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ နေရာမှာ ခြုံနွယ်သစ်ခက်တွေက
လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးရင်း ကျန်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ... ဒီနေရာနဲ့
အလှမ်းနည်းနည်းကွာတဲ့ နေရာတစ်ခုက ခြုံပုတ်တွေ တလှုပ်လှုပ်
ဖြစ်လာနေတာကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရတယ်...။ သူ မြားတစ်စင်းကို ထုတ်၊
လေးညှို့ပေါ်တင်ပြီး ပစ်ဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ရင်း အဲဒီလှုပ်နေတဲ့ နေရာကို
ထိုးချိန်လိုက်တယ်။ အမြင်အာရုံကို စုစည်းစိုက်ကြည့်နေရင်းကပဲ
အကြားအာရုံကိုပါ စုစည်းနားစွင့်လိုက်တယ်။ သူ ကြားလိုက်ရပြီ...။
လေးပင်တုံဆိုင်းနေတဲ့ ခြေသံဖွဖွ...။ ခြေသံရဲ့ လေးပင်မှုကနေ
ကြီးမားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆကို သူခန့်မှန်းတွက်ဆလိုက်တယ်...။
ခြေသံရဲ့ တုံ့ဆိုင်းမှုက ပါးနပ်ဉာဏ်များမှုရဲ့ သင်္ကေတပေါ့...။
စမ်းချောင်းလေးရဲ့ အစပ်ဟာ မြင်ကွင်းရှင်းမနေဘဲ ကမ်းပေါ်က
ခြုံနွယ်သစ်ခက်တွေ တိုးထွက်ပဲကျနေတယ်...။ ချောင်းစပ်က
ခြုံပုတ်လေး လှုပ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ချောင်းရေပြင်ပေါ်ကို
ညွတ်ကျနေတဲ့ သစ်ခက်သစ်နွယ်တွေ ကြားထဲကနေ အနီ၊ အဝါ၊
အနက် အရောင်တွေ အချိုးကျကျ ရောစပ်ထားတဲ့ ခေါင်းတစ်ခု
ထွက်လာတယ်...။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စူးစမ်းသလို... ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်တဲ့
စူးရဲမျက်လုံးတွေထဲမှာ အထင်းသား ပေါ်နေတဲ့ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုက
လူသားစား ကျားတစ်ကောင် ဆိုတာကို ဖေးစရာ မလိုတော့အောင်ကို
ပြတ်သားစေတယ်။ အကွာအဝေးက နည်းနည်းလှမ်းနေသလို
မြင်ကွင်းကလဲ မရှင်းဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအခွင့်အရေးကိုလဲ
သူ လက်လွှတ်မခံချင်ဘူး။ သူ ပစ်ချင်နေတဲ့ ချက်ကောင်းကလဲ
ခြုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေနဲ့ ကွယ်နေသေးတယ်။ မုဆိုးက ဒီကျားပဲဆိုတဲ့
သဘောနဲ့ သူ့ပုခုံးကို ပုတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီလှုပ်ရှားမှုကပဲ
ကျားကို သတိပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားချီး ရေငုံ့သောက်နေတဲ့

ခေါင်းက သူတို့ရှိရာဘက် လှည့်လာတယ်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ...
သူ့ဆွဲတင်ထားတဲ့ လေးညှို့ကို လွှတ်လိုက်တယ်...။ လေးကိုင်းကနေ
ပြေးထွက်သွားတဲ့ မြားရဲ့အဟုန်နဲ့ အပြိုင်ပဲ... ကျားဆိုးဟာ
အနောက်ဘက်ကို ဝှန်းကန် ထိုးခုန်လိုက်တယ်...။

“ဝေါင်း.....”

သူ... နောက်မြားတစ်စင်းနဲ့ နောက်တစ်ချက် ပစ်ခင်းဖို့
ပြင်လိုက်ပေမယ့် အနောက်ဘက်ကို ပြေးဝင်သွားပြီဖြစ်မှာတဲ့ ကျားဆိုးကို
မမီတော့ဘူး။ သစ်ရွက်တွေပေါ်မှာ တင်ကျန်ရစ်တဲ့ သွေးစက်တွေကို
သူကိုင်ကြည့်နေရင်းက စုတ်တစ်ချက် သပ်မိတယ်။

“ကျွတ်...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ... ထိသွားတယ် မဟုတ်လား...”

သူ့အနားရောက်လာပြီး အလိုက်မသိဘဲ လာမေးနေတဲ့
မုဆိုးကို သူ စိတ်တိုနေပေမယ့် သူ့စိတ်ကို အနိုင်နိုင်ထိန်းရင်း
ပြောလိုက်တယ်။

“ထိတော့ ထိသွားတယ်... ဒါပေမယ့် ချက်ကောင်းကို
မဟုတ်ဘူး... ကျုပ်တို့ပိုပြီး သတိထားရတော့မယ်...
ကျားနာတစ်ကောင်ရဲ့ ဒေါသဟာ ကျားကောင်းတစ်ကောင်ထက်
အဆပေါင်းများစွာ ပိုသာလို့ပဲ... ခင်ဗျား အစစအရာရာ
သတိရှိပါ... ကျုပ်တို့ အချိန်မရွေး မုဆိုးဘဝကနေ
သားကောင်ပြန်ဖြစ်သွားနိုင်တယ်...”

သူပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် မုဆိုး
တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားတယ်။

“ဒါဆိုလဲ ရွာပြန်ကြရင် ကောင်းမယ်... နောက်မှ လူစုပြီး
ပြန်လာကြတာပေါ့...”

သူ မုဆိုးရဲ့ ပုခုံးနှစ်ဘက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း
ကိုင်လှုပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မုဆိုးရဲ့ ဗျက်လုံးတွေထဲကို
သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“အန္တရာယ်ရှိတဲ့ သားရဲတစ်ကောင်ကို အပြတ်မရှင်းနိုင်ဘဲ
အနာတရဖြစ်ရုံပဲ မလုပ်မိဖို့ ခင်ဗျားရဲ့ ဘိုးဘေးတွေက ခင်ဗျားကို
မပြောခဲ့ဖူးဘူးလား... ဒီကျားဆိုးကို ဇီဝိန်မခြေနိုင်မချင်း ကျုပ် ဒီတောက
မထွက်ဘူး... ခင်ဗျား အဲဒါကို မြဲမြဲမှတ်ထား... ယောက်ျားကောင်းဆိုတာ
ကိုယ်စ၊ခွဲတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အဆုံးသတ်ရတယ်ဗျ...
မုဆိုးလုပ်နေပြီး အဲဒီလောက် သူရဲဘောမကြောင်စမ်းပါနဲ့ဗျာ...”

သူ အဲဒီလို ပြောလိုက်တော့ မုဆိုးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ
နဂိုက ရှိနေတဲ့ ကြောက်စိတ်အပြင် မခံချင်စိတ်တစ်ခုပါ
ထပ်ပေါ်လာတယ်။ နောက်ဆုံး... မခံချင်စိတ်က အလေးကဲသွားပုံနဲ့
သူနဲ့ဆက်လိုက်ဖို့ကို သဘောတူလိုက်တယ်။ ကျားဆိုးကို
အချိန်ထပ်မပေးတော့ဘဲ သွေးစက်တွေနောက် ချက်ချင်းလိုက်ဖို့ သူ
ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်...။ အဲဒီလို လိုက်နေရင်း တစ်နေရာအရောက်မှာ
သွေးစက်တွေရဲ့ လမ်းကြောင်းက အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်
ရပ်တန့်ပျောက်ကွယ်သွားတယ်...။

“ဒီကောင်... ဒီအနားမှာပဲ ရှိရမယ်”

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျားနောက်မှာ...”

အဖြစ်အပျက်က လျှပ်ပြက်လိုက်သလိုပဲ
မြန်လွန်းတယ်...။ မုဆိုးကို လှမ်းအော်အော်လိုက်ခြင်းနဲ့
တပြိုင်နက်တည်းမှာပဲ သူ့လက်ထဲက လေးညှို့က မြားတစ်စင်းကလဲ
ဝှီးကနဲ ပြေးထွက်သွားတယ်။ မုဆိုးကို ခုန်အုပ်ဖို့ ပြင်နေတဲ့
ကျားဆိုးရဲ့လမ်းကြောင်းကို တွက်ဆပြီး မစ်လိုက်တဲ့ သူ့ရဲ့မြားဟာ

သူ့အော်သံကြောင့် လမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး ဘေးတစ်ဖက်ဆီကို ခုန်ထွက်သွားတဲ့ ကျားဆိုးရဲ့ နားရွက်အထက်နားကို လျှပ်ထိပြီး လွဲချော်သွားတယ်။ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ဝပ်ချလိုက်တဲ့ မုဆိုးကတော့ အခုအချိန်အထိ အကြောက်မပြေသေးဘူး...။

“တော်သေးတယ်ဗျာ... ကျုပ်အသံကြောင့် ဒီကောင် လမ်းကြောင်းပြောင်းသွားလို့... နို့မို့ဆို သူသေရင်သေ၊ မသေရင် ခင်ဗျားအသေပဲ... ဟေ့လူ... ထ ... ထ... အချိန်ရှိတုန်း ကျုပ်တို့ ဆက်လိုက်ကြမယ်...”

မုဆိုးကို ပြောပြောပြီးချင်းပဲ သူ မုဆိုးရဲ့ အထကို စောင့်မနေတော့ဘဲ ကျားဆိုး ပြေးဝင်သွားရာဆီ အပြေးလိုက်မိတယ်။ ဒီအချိန်ဟာ သူ သတိကြီးကြီး ထားရမယ့် အချိန်ဆိုတာ သူသိနေတယ်။ သိပ်ဝေးဝေး မပြေးနိုင်တော့တဲ့ ကျားနာဟာ ရန်သူကို ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာနဲ့ တန်ပြန်တိုက်စစ်ဆင်ဖို့ ချောင်းမြောင်းနေမှာ အသေအချာပဲလေ...။

အနိုင်နဲ့အရှုံးဟာ သတိတစ်ချက် လွတ်လိုက်တာနဲ့ အချိန်မရွေး ဘက်ပြောင်းသွားနိုင်တဲ့ ကာလမျိုးပေါ့...။ လေးနဲ့မြားကို အသင့်အနေအထားနဲ့ ကိုင်ထားရင်း အမြင်အာရုံ၊ အကြားအာရုံနဲ့ အနံ့ခံအာရုံ သုံးခုစလုံးကို အဆက်မပြတ်ဆိုသလို စူးစိုက်အလုပ်ပေးနေရတယ်...။ ချွတ်ကနဲ... နောက်ကနေ အသံကြားလိုက်ရတာနဲ့ သူ လှည့်ပြီး ပစ်မယ် ချိန်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ သူ့နောက်လိုက်လာတဲ့ မုဆိုးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူ မြားနဲ့ချိန်ထားတာကို ကြောင်စိစိနဲ့ ကြည့်နေတဲ့ မုဆိုးရဲ့ အကြည့်က သူ့နောက်ကျောဘက်ဆီကို ရောက်သွားပြီး အဲဒီအကြည့်ထဲမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုရဲ့ အရိပ်အယောင်တွေ ပေါ်လာတယ်...။

ဘာမှ စဉ်းစားမနေအားတော့ဘဲ သူ ကိုယ်ကို ဆွဲလှည့်လိုက်ရင်းက တပြိုင်နက်တည်းမှာပဲ မြေပြင်ပေါ်ကို လှဲချလိုက်တယ်။ တစ်ချိန်တည်းဆိုသလိုပဲ... သူ့လေးကနေ ပြေးထွက်သွားတဲ့ မြားတစ်စင်းကလဲ သူ့ကို ခုန်အုပ်တဲ့ ကျားရဲ့ ပုခုံးသားကို ထုတ်ကနဲ စိုက်ဝင်သွားတယ်...။

“ဝရောင်း... ဂါး...”

ရပ်နေတဲ့ အနေအထားကို မှန်းဆပြီး ခုန်အုပ်လိုက်တဲ့အတွက် သူလဲချလိုက်တာကြောင့် ကျားက သူ့အပေါ်ကနေ ကျော်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ကျားဆိုးက တစ်ချက်လေးမှ တွန့်ထုတ်မနေဘဲ ရှေ့က ထွက်ပြေးနိုင်ပြီဖြစ်တဲ့ မုဆိုးနောက်ကို သွေးရှူးသွေးတန်းနဲ့ ဆက်လိုက်သွားတယ်။ သူလဲ အမြန်ပြန်ထပြီး... ကျားပြေးတဲ့ လမ်းနောက်ကို တဟုန်ထိုး ပြေးလိုက်မိတယ်...။ သူ မမီရင် မုဆိုးမှာ အန္တရာယ်ရှိတယ်လေ...။ ပြေးရင်းလွှားရင်းနဲ့ပဲ ကျားရဲ့ နောက်ပိုင်းကို သူ လှမ်းမြင်လိုက်ရတယ်...။ မုဆိုးကတော့ သိပ်အလှမ်းမကွာတော့တဲ့ အကွာအဝေးကနေ ကမူးရှူးထိုးနဲ့ ပြေးကောင်းတုန်း...။ သိပ်မကြာခင်ပဲ ကျားက မုဆိုးကို မိသွားတော့မယ်။ ကျည်တောက်ထဲမှာ ကျန်နေတဲ့ လက်ကျန် မြားနှစ်ချောင်းထဲက တစ်ချောင်းနဲ့ ကျားရဲ့ နောက်ဘက်တင်ပါးဆီကို သူ ချိန်ရွယ် ပစ်ခတ်လိုက်တယ်...။ ဒါဟာ... သေလောက်တဲ့ ချက်ကောင်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိပေမယ့် ဒီကျားဆိုး သူ့ဘက် ပြန်လှည့်လာဖို့က အရေးကြီးတယ်လေ...။ သူ ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ နောက်ကနေ တင်ပါးကို အပစ်ခံလိုက်ရတဲ့ ကျားဟာ ရှေ့က သားကောင်ကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ သူ့ဘက်ကို ပြန်လှည့်လာတယ်။ သူ... မြားကျည်တောက်ထဲက နောက်ဆုံးသော မြားကို ထုတ်ပြီး လေးညှို့ပေါ်

တင်လိုက်တယ်...။ ဒါဟာ သူပစ်ခတ်ခံရတဲ့ နောက်ဆုံးခြားချက်ပဲ...။
 တိကျသေသပ်တဲ့ ပစ်မှတ်တည်တည်ဆီကိုသာ မရောက်ခဲ့ရင် ဒီပွဲမှာ သူ
 ရှုံးပြီ...။ အဲဒီအရုံးအတွက် ပေးဆပ်ရမယ့် လောင်းကြေးက... အသက်...။
 တကယ်လို့များ ဒီခြားချက်နဲ့ ကျားဆိုးရဲ့ အသက်ဇီဝိန်ကိုသာ
 ခြွေနိုင်ခဲ့ရင်... ဒီပွဲမှာ သူနိုင်ပြီ...။ အဲဒီအနိုင်အတွက် သူရရှိမယ့်
 လောင်းကြေးကတော့ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့
 ရွာသူရွာသားတို့ရဲ့ အသက်ခန္ဓာ လုံခြုံငြိမ်းချမ်းရာ...။ ဒီပွဲမှာ သူ
 နိုင်မှ ဖြစ်မယ်...။ ကျားကြီးရဲ့ ဒေါသမျက်လုံးထဲက ဝင်းဝင်းတောက်
 မီးလျှံတွေကို သူ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်တယ်...။

“ဝေါင်း ... ဝရောင်း ...”

ရှိသမျှ လက်ကျန်အင်အားတွေ အားလုံးကို စုပြီး
 ဟစ်အော်ကြိမ်းပါးလိုက်တဲ့ ကျားဟိန်းသံကြီးက တတောလုံးမှာ
 ပဲ့တင်ထပ်သွားတယ်...။ အဲဒါ... မင်းရဲ့ နောက်ဆုံးအော်သံပဲ...။ သူ
 စိတ်ထဲကနေ ပြောလိုက်ရင်း ပြုံးမိတယ်...။ ကျားကြီးက သူ့ကို ခုန်အုပ်ဖို့
 အားကုန်ထုတ်ပြီး ပြေးလာတယ်။ သူ့ရဲ့ စိတ်အာရုံတွေအားလုံး
 သူ့ရဲ့ မျက်လုံးတွေဆီ ဝိုင်းလိုက်တယ်...။ သူ့ရဲ့ မျက်လုံးတွေကလဲ
 သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးပစ်မှတ်ကို စူးစိုက်ရှာဖွေ...။ ကျားကြီးက သူ့ကို
 ခုန်အုပ်လိုက်ချိန်မှာပဲ သူ မဆိုးဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်ပြီး
 လှစ်ကနဲ ပေါ်လာတဲ့ ပစ်မှတ်ရှိရာဆီ နောက်ဆုံးခြားချက်ကို
 ပစ်လွှတ်လိုက်တော့တယ်...။ အသက်မဲ့သွားပြီ ဖြစ်တဲ့ ကျားသေကြီးရဲ့
 ခန္ဓာကိုယ်ကြီး သူ ဒူးထောက်နေရာ နေရာကို ကျမလာမီ ဘေးဘက်ကို
 လှိမ့်ရှောင်လိုက်တယ်။ သူ ပစ်လိုက်တဲ့ နောက်ဆုံးခြားချက်ဟာ
 ကျားကြီးရဲ့ လည်မြို့ကို ဖောက်ပြီး နောက်ကျောဘက်ကနေ
 ပေါက်ထွက်လို့...။

* * * * *

ရွာအပြန်လမ်းမှာ မုဆိုးက သူ့ကို ပြောတယ်။
 “နောက်ဆုံးခြားချက်ကတော့... တကယ်ကောင်းတဲ့
 ပစ်ချက်ပဲဗျို့...” တဲ့...။
 သူက ဒီလို ပြန်ပြောလိုက်တယ်...။
 “ကျုပ်သာ... ခင်ဗျားပစ်ခိုင်းတဲ့ ကျားသစ်ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊
 သမင်ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်... ပစ်ခွဲမယ်ဆိုရင် အဲဒီ နောက်ဆုံးခြားချက် ဆိုတာလဲ
 ရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး... အခုလောက်ဆို ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်လဲ ကျားစာဖြစ်
 နလောက်ပြီပေါ့ဗျာ...”

13.10.2010 (Wednesday)

12:00

尼朋樂 (Nay Phone Latt, နေဘုန်းလတ်; 1980-) 本名尼繆覺 (Nay Myo Kyaw, နေမျိုးကျော်)，是緬甸知名的作家及部落客。2013、14 年前後，他在臉書上興起「Panzagar 活動」，這是一個倡導大家不要言說、散佈歧視、暴力話語的活動。Panzagar 是緬甸的一句諺語，意為花的語言，我喜歡將之譯為「花言蜜語」，因為它的意涵與中文的「甜言蜜語」有點接近。進入 21 世紀以後，網際網路開始在緬甸普及，這使長期處在封閉環境中的緬甸人民，打開了一扇認識世界的窗口，但同時也帶來了不少問題。藉由網路的幫助，任何言論都可以快速散播，那些暴力語言，也因此更加具有殺傷力。作為緬甸第一代的部落客，尼朋樂深知網路具有「水能載舟，亦能覆舟」之特性。因而 2013 年，他跟幾位朋友一起主導了「Panzagar 活動」，提醒大家注意自己的言論，避免對他人造成傷害。「Panzagar 活動」的主要場域是網路，參與者大都是經常使用社群網路的年輕人。為推廣這個活動，他們設計了很多網路貼圖，以及臉書相框，很受大家歡迎。那段時間裡，使用相關的網路貼圖成為一種風尚，我臉書帳號上許多緬甸朋友，紛紛換上與之相關的大頭貼，是以我對這個活動，和它的主導者尼朋樂，留下了深刻的印象。

尼朋樂是一個善於運用網路媒體的作家。畢業於仰光理工大學土木工程系，早在 2007 年，網路剛在緬甸興起時，他就開始經營部落格，在網路上發表自己的文學作品，包括散文、詩歌、短篇小說等。之所以開始經營部落格，是為了逃避當時的審查

政策。因為他的作品往往具有強烈的政治意涵，投稿到期刊雜誌時，常被審查單位刪改、退件。由於當時的軍政府尚未對網路媒體展開規範，是以尼朋樂在內的一批年輕作家，便將發表陣地轉移到管制相對寬鬆的部落格去。尼朋樂將自己的部落格取名為「我所丟下的城市」(The City I dropped down)¹。所謂城市，指的是現實世界中的書寫空間。他本來希望自己能夠在現實世界中成為一名作家，但因為政治的限制，不得不轉移到虛擬的網路世界，在這虛擬的世界裡建造一個可以自由書寫的空間。

藉由網路世界的幫助，尼朋樂的作品很快在年輕人中間流傳，使他成為了一個知名的部落客。然而好景不常，2008 年年初，尼朋樂就因違反電子通訊傳播法而被逮捕入獄，起初被判有期徒刑 20 年，最後定為 12 年。尼朋樂之所以被逮捕的主要原因，與他經營的部落格其實沒有很直接的關係。而是因為他在 2007 年，緬甸僧侶為抗議軍政府而發起的「番紅花」運動中，散播有關消息，並協助製作相關光碟影片，成為了軍政府的眼中釘。尼朋樂入獄以後，得到世界各地諸多媒體的聲援。有人特地為他製作了網頁²，收集各國人民的言論，呼籲軍政府早日釋放這位年輕的作者。2010 年，仍在獄中服刑的尼朋樂獲得芭芭拉·戈德史密斯自由寫作獎 (PEN / Barbara Goldsmith Freedom to Write Award)，他為爭取人權與自由寫作權所付出的努力，受到國際社會的肯定。

1 <http://nayphonelatt.blogspot.tw/>

2 <http://freenpl.blogspot.com/>

2012 年 1 月 13 日，尼朋樂因當時的緬甸總統吳登盛所頒布的特赦令而出獄。出獄後他開始積極從事政治，成為緬甸全國民主聯盟（簡稱 NLD）的一員，並於 2016 年成功當選其出生地仰光市丁眼邊鎮（Thingangyun Township）議員，目前仍在其位為市民服務。2012 年以後，尼朋樂的部落格已經很少更新。之所以如此，一方面是因為他將事業重心轉移到政治領域，一方面也是因為政治環境的改變，讓他的作品有了更多發表和出版的機會。其最新作品，是 2017 年 3 月出版的《尼朋樂的朋吳莫》（နေဘုန်းလတ်ရဲ့ ဘုန်းဦးမော်）一書，書中收錄了他在 2008-2012 年，於監獄服刑期間以朋吳莫為筆名發表的一些文章。這本書同時也是他所出版的第六部作品。即使現實世界改變，但尼朋樂找回了他曾經錯失過的城市，並得以更多元的方式繼續經營。

尼朋樂的文章多涉及政治，且多以寓言故事的方式呈現。這樣的書寫自然與此前軍政府統治時期，審查制度的森嚴有關。尼朋樂的書寫還有一個特點，就是句子綿長，往往由多個關係子句組成。我覺得這在一定程度上，展現了他心思周到縝密的個性。以這樣的個性投入政治，希望這位年輕的寫作者，能夠為亟需變革發展的緬甸社會，帶來更多美好的可能性。

A Writer Looking for Lost Cities: An Introduction to Nay Phone Latt

By Saung Yi

Nay Phone Latt, or Nay Myo Kyaw originally, is a noted writer and blogger in Myanmar. He initiated Panzagar campaign in 2013 and 2014, and urged people not to write, speak or distribute discriminatory or violent words. Panzagar is a proverb in Myanmar, meaning the language of flower, or as I call "sweet words". After Internet coverage expands in the 21st Century, it opens up a new channel to the world for local people, but also generates new issues. All kinds of ideas spread faster online, and violent words are more harmful. As the first generation of bloggers, Nay Phone Latt is fully aware that it can be a double-bladed sword. In 2013, he started Panzagar campaign with a few friends to remind people how their words might hurt others. Many participants were youngsters active online, so the campaign designed many stickers and profile photo frames. Many of my friends from Myanmar on Facebook changed their profile photos during that time, so I was impressed by this campaign and its leader Nay Phone Latt.

Nay Phone Latt is skilled at online media. After graduating with civil engineering degree in Yangon Technological University, he started blogging while internet was still nascent in Myanmar. He published essays, poems and short stories online. Since his articles were strongly political, they were often edited or rejected under censorship. As online media were not yet tightened by military government, young writers like Nay Phone Latt moved to less regulated blogosphere. He named his blog The City I Dropped Down¹, which referred to writing spaces in the real world.

1 <http://nayphonelatt.blogspot.tw/>

He hoped to be a writer in reality. Due to political restrictions, he was forced to virtual world, and built up a space for free writing.

Internet helped distribute his works to many young people, and he became a renowned blogger. However, in early 2008, he was arrested and sentenced for 12 years after violating Electronic Communication Act. The main reason was not directly related to his blog. In 2007, monks in Myanmar waged Saffron Revolution to demonstrate against military government. He helped by producing DVDs and distributing information, and became a target to the military. After he was put in prison, he was supported by many media outlets around the world. Webpages were set up for him to collect comments worldwide,² and urge military government to release this young writer as early as possible. While he was still in jail, he received PEN / Barbara Goldsmith Freedom to Write Award. He was recognized internationally for human rights efforts and freedom to write.

On January 13th, 2012, he was pardoned by then President Thein Sein. He became active in politics after release, and participated in National League for Democracy. In 2016, he is elected a councilor in his hometown Thingangyun Township, and still serves now. Since 2012, his blog is rarely updated, partly because he shifts his focus to politics. Also, under changing political environments, he has more opportunities to publish works. His sixth and latest book, *နေဘုန်းလတ်ရဲ့ ဘုန်းဦးမော်* is published in March 2017, including his articles from 2008 to 2012 under pen

² <http://freenpl.blogspot.com/>

name ဘုန်းဦးမော် while in prison. Even if the reality world is evolving, Nay Phone Latt recovers the city he misses for a while, and continues to work in different ways.

His articles are mostly political, and presented as fables. The format is clearly influenced by stringent censorship under martial law in the past. He also tends to write long sentences with relative clauses. This habit demonstrates how his texts are carefully constructed. After moving into political scene with his personality, I hope this young writer will generate new possibilities that Myanmar urgently needs.

Translated by Leonard CHIEN

譯者 TRANSLATORS

罕麗姝

緬甸華人，台大中文所碩士生。喜愛文學。希望將來能有機會，譯介更多的緬甸文學作品給中文讀者。

Saung Yi, Burmese Chinese, graduate student at the Department of Chinese Literature at National Taiwan University. An enthusiast of literature, she hopes to introduce more Vietnam literature to the Chinese readers.

朱明敏

出生、成長於緬甸，17 歲時來台尋求學，學習中文。目前就讀國立台灣科技大學企業管理系。

Nang Su Wan Nee, born and raised in Vietnam. He came to Taiwan to study Chinese at the age of 17. He is currently studying at the Department of Business Administration at National Taiwan University of Science and Technology.

張玄竺

愛丁堡英國文學碩士，目前譯作有《越界》等十餘本。將翻譯視為形而上的搖滾，以及一輩子的志業。

Sophie CHANG did her master in English Literature in University of Edinburgh, and has been a dedicated translator. Translation is a lifelong dream to achieve for her.

姜亦慧

緬甸裔，出生成長於台灣，曾於中時晚報、自由時報擔任藝文版編輯，並曾為文建會首辦全國性文化雙周刊主編。現於台灣、緬甸兩地經營咖啡事業。

Ivory CHIANG served as senior editor of cultural columns in various newspaper companies. She currently manages a coffee business between Taiwan and Vietnam.

李麗敏

緬甸僑生，家鄉在東枝，來台後就讀台北大學，工作歷練多為咖啡餐飲相關。有朝一日希望回家鄉貢獻台灣所學。

Cindy LEE is a Vietnamese overseas student originally from Taunggyi. She studied at National Taipei University and is well experienced in coffee business. She endeavors to contribute to her homeland in the future.

錢佳緯

自 2007 年擔任中英口筆譯員至今，作品少有冠名。

Leonard CHIEN, an English-Chinese translator and interpreter since 2007.

李欣潔（英文編輯）

臺灣大學人類學系畢業，藝術管理工作。譯有《給囊中羞澀收藏家的購買指南》。

Emily Shin-Jie LEE (English Editor) graduated from the Department of Anthropology, National Taiwan University. She currently lives in Taipei where she works in Arts Management.

赤道二三五・東南亞文學論壇 點讀東南亞文學讀本翻譯計畫 About Project

赤道二三五・東南亞文學論壇

從台灣這座島嶼所在的北緯 23.5 度出發，朝赤道的方向探索，透過文學作品翻譯、邀請東南亞作家來台交流，策劃主題式的推廣活動——「作家指南選談」、「馬來西亞讀書會」、「移動說書人」、「文學論壇」，作為不同文化間交流的觸媒與場域，在台灣與其他東南亞國家之間建立起相互認識與溝通的橋樑。

Southeast Asian Literature in Taiwan is a literature project starting from 23.5 degrees North latitude where Taiwan is located, and navigates towards the equator. The project includes work translation and direct interaction with Southeast Asian writers in Taiwan through four thematic events - "TALKS", "READING GROUP", "WORKSHOP", and "FORUM". Using these events as catalysts and spaces for cultural interaction, we aspire to build mutual understanding and communication with other Southeast Asian countries.

點讀東南亞文學讀本翻譯計畫

為使「赤道二三五・東南亞文學論壇」的進行能在文本上具備討論的基礎，我們與受邀來台之東南亞作家合作，挑選出其代表作品，邀請譯者翻譯成中文，保留作家創作時所使用的原文，收錄相關文章，編輯、印刷成小冊，方便對東南亞文學感興趣的大眾閱讀、討論。

In order to proceed the "Southeast Asian Literature Forum in Taiwan" from the basis of text, we collaborate with the Southeast Asian writers by selecting and translating their representative works into Chinese. These translated works are made into small booklets with their original version included, allowing easier reading and discussion for those interested in Southeast Asian literature.

- 01 Prabda Yoon 帕達·雲 | 泰國
- 02 Carlomar Arcangel Daoana 卡羅瑪·雅康吉·戴歐納 | 菲律賓
- 03 Bao Ninh 保寧 | 越南
- 04 Nay Phone Latt 尼朋樂 | 緬甸
- 05 Norazimah Abu Bakar 諾拉茲瑪阿巴西卡 | 馬來西亞
- 06 Ayu Utami 亞悠·塢塔米 | 印尼

赤道二三五・東南亞文學論壇
Southeast Asian Literature in Taiwan

作家指南談 TALKS

馬來西亞讀書會 READING GROUP

移動說書人 WORKSHOP

文學論壇 FORUM

2018/03/02 - 2018/03/06 台北・台南・台中

<https://sealiterature.com/>

主辦單位 文化部

承辦單位 社團法人臺北市紅樓詩社

seasia.literature2017@gmail.com

責任編輯 謝以萱

英文編輯 李欣潔

美術排版 何睿平

翻譯 罕麗姝、朱明敏

張玄竺、錢佳緯

緬譯中審稿 姜亦慧、李麗敏

印刷 晶華彩色印刷有限公司

2018 年 02 月印製 500 本

文學推廣使用，免費索取

文化部 版權所有

Copyright 2017 - 2018

© Ministry Of Culture, Taiwan

Organized by Ministry Of Culture, Taiwan

Executive by Crimson Hall Poetry Society

Executive Editor HSIEH I-hsuan

English Editor Emily Shin-Jie LEE

Art Design HO Jui-Pin

Translators Saung Yi, Nang Su Wan Nee

Sophie CHANG, Leonard CHIEN

Proofreader Ivory CHIANG, Cindy LEE

Printed in Taiwan

Feb 2018, 500 Copies

盡頭處的小灌木叢晃動了起來。然後從低垂到水面上的枝蔓之間，露出一個等比參雜著紅、黃、黑各色的腦袋瓜子。從牠掃向四周，貌似探察環境的銳利目光中，清楚顯現的狡猾奸詐來看，毫無疑問，這是一隻吃人的老虎。

主辦單位

承辦單位

